

Arrest

nr. 149 797 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 6 maart 2013 een

beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 28 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2012 werd ingediend door :

A.(...) T.(...), K.(...) (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat allereerst de bewering betreft dat betrokkene reeds meer dan twee jaar hoofdzakelijk in België verblijft en dit een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren, dient er opgemerkt te worden dat hij nooit eerder een poging ondernam om in België een wettig verblijf te bekomen. Hij diende de nodige stappen te zetten om zich met zijn verblijf in België in regel te stellen. Het feit dat betrokkene dit niet deed en inmiddels enige tijd illegaal in België zou verblijven, is aldus een gevolg van zijn eigen houding op dat moment. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor de duur van zijn verblijf in België.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een onoverkomelijk nadeel indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het feit dat het organiseren van een gedwongen terugkeer zeer moeilijk is; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat hij een appartement huurt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de scholing van de nu meerderjarige betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studenten visum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn eerste en enig middel, dat opgedeeld is in vijf onderdelen, voert verzoeker de schending aan van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M, Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker nooit eerder een poging ondernam om een wettig verblijf in België te bekomen alsook dat zijn periode van illegaal verblijf in België het gevolg is van zijn eigen houding en hij zelf verantwoordelijk is voor de duur van zijn verblijf in België.

Deze stelling is manifest onjuist en miskent de feiten en realiteit die aan het dossier van verzoeker te grondslag liggen.

Waar verzoeker sedert juli 2010 in België verblijft, is hij pas op 16 augustus 2012 18 jaar geworden. Voor die datum was hij derhalve juridisch handelingsonbekwaam en derhalve in de onmogelijkheid om zelf, in eigen naam en op eigen initiatief een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in te dienen. Dit

was tijdens zijn minderjarigheid de verantwoordelijkheid van zijn vader, die hem vanuit Spanje naar België bracht.

Het feit dat de vader van verzoeker nooit enige stappen zette om voor zijn zoon een legaal verblijf in België te bekomen, kan derhalve niet aan verzoeker worden verweten. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft met dit gegeven op geen enkele wijze rekening gehouden, hetgeen blijk geeft van een onzorgvuldig onderzoek van het dossier. In de mate dat uit de bestreden beslissing blijkt dat met de verblijfsduur van verzoeker geen rekening wordt gehouden als eventuele buitengewone omstandigheid precies omdat hij geen eerdere poging tot regularisatie van zijn verblijf ondernam en dit zijn eigen verantwoordelijkheid zou zijn, wordt zij niet op behoorlijke en pertinente wijze gemotiveerd, nu deze motivering steunt op een onjuiste, minstens onvolledige, vaststelling van de feiten. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing en het in casu niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag in België wettigen, stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker beweert dat hij vreest voor een onoverkomelijk nadeel indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Alhoewel dit op zich juist is, wordt eraan voorbijgegaan dat verzoeker niet enkel heeft ingeroepen dat een verplichte terugkeer hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren, doch eveneens dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen van hem een buitengewone inspanning zou vragen, alsook dat dit een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. Hiervan wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt en op deze, door verzoeker uitdrukkelijk aangehaalde argumenten, wordt op geen enkele wijze geantwoord.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden beperkt tot het nagaan of er in hoofde van verzoeker een onoverkomelijk nadeel kan worden aangetoond bij een eventuele gedwongen terugkeer.

Dit is een te enge interpretatie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen definitie geeft van het begrip buitengewone omstandigheden en deze al zeker niet beperkt tot uitsluitend de gevallen waarin een onoverkomelijk nadeel zou worden aangetoond. De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden op ruimere wijze had moeten beoordelen, is dit des te meer het geval nu verzoeker in zijn aanvraag niet enkel verwees naar een onoverkomelijk nadeel, doch hij ook inriep dat een gedwongen terugkeer van hem een buitengewone inspanning zou vergen en disproportioneel zou zijn met het belang dat de Belgische Staat hierbij zou kunnen doen gelden. Beide elementen zijn nochtans relevant bij de beoordeling van de vraag of er al dan niet buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van de aanvrager van een regularisatie met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (Rv.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door deze criteria niet te betrekken bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker heeft de bestreden beslissing niet enkel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, doch werd zij eveneens niet afdoende en correct gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren. Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden. Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat de scholing van verzoeker geen buitengewone omstandigheid vormt omdat hij niet langer schoolplichtig is en hij geen bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Ter staving van zijn aanvraag legde verzoeker een attest van inschrijving voor van de (...) in Deurne alwaar hij voor het lopende schooljaar 2012-2013 is ingeschreven voor een volledig leerplan werktuigmachines BSO. (stuk 3)

Verzoeker legde aldus het bewijs voor van officiële inschrijving in een door de overheid erkende onderwijsinstelling, evenwel geen hogeschool of universiteit. Een gedwongen vertrek uit België zou niettemin tot gevolg hebben dat verzoeker deze opleiding zou dienen te onderbreken, en waardoor hij een ernstig nadeel zou lijden. Het element van de scholing werd echter met vanuit dit oogpunt onderzocht en ten onrechte heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich ertoe beperkt vast te stellen dat verzoeker niet langer onderworpen is aan de leerplicht en niet is ingeschreven aan een hogeschool of universiteit. Deze criteria zijn echter niet terug te vinden in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet nergens dat een lopende scholing niet in aanmerking kan komen als buitengewone omstandigheid indien zij niet gebeurt in het kader van de leerplicht of aan een instelling van hoger onderwijs.

Wat dit laatste betreft komt het verzoeker voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris toepassing maakt van de voorwaarden en regels inzake studentenverblijven, hetgeen echter de zelfstandigheid van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent en aan deze bepaling een te enge toepassing geeft. Minstens had de gemachtigde van de Staatssecretaris het ingeroepen en bewezen element van de lopende scholing dienen te onderzoeken uit het oogpunt van de onvermijdelijke onderbreking ingevolge een verplichting om in het buitenland de aanvraag in te dienen en het nadeel dat verzoeker hiervan zou ondervinden.

Aangezien dit niet werd gedaan miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet en is zij evenmin op behoorlijke en pertinente wijze gemotiveerd. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker ruim 16 jaar in Marokko heeft verbleven, waardoor zijn verblijf in België zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Door de onontvankelijkheidsbeslissing op deze redengeving te steunen, miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet stelt dat de aanvrager buitengewone omstandigheden dient aan te tonen als voorwaarde voor de onontvankelijkheid van de in België bij de burgemeester van zijn verblijfplaats ingediende aanvraag.

De wet geeft geen definitie van deze 'buitengewone omstandigheden' en somt enkel in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Nergens echter bepaalt artikel 9bis Vreemdelingenwet een minimale verblijfsduur in België die de verzoeker dient te bewijzen opdat zijn aanvraag onontvankelijk zou kunnen zijn. Door derhalve verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in respectievelijk het land van herkomst en België, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een attest van inschrijving als regelmatige leerling of student in een onderwijsinstelling voor het schooljaar 2012 – 2013 toe. Dit document legde verzoeker ook voor aan de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn aanvraag.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 november 2012, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000). Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hem verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Marokko:

Verzoeker kwam in juli 2010 als minderjarige het Rijk binnen in het bezit van zijn officieel paspoort. Inmiddels verblijft hij reeds meer dan twee jaar hoofdzakelijk in België en heeft hij zich hier goed geïntegreerd. Dit is een te lange termijn om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat hij, hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze

maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren. Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.”

2.7. In een eerste onderdeel van zijn middel levert verzoeker kritiek op het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij zelf verantwoordelijk is voor de duur van zijn verblijf omdat hij nooit een poging ondernam om een wettig verblijf te bekomen in België. Volgens verzoeker verbleef hij lange tijd als minderjarige in België waardoor hij handelingsonbekwaam was om een aanvraag tot regularisatie in te dienen. Verzoeker stelt dat dit de verantwoordelijkheid was van zijn vader en het feit dat die geen stappen zette, kan niet aan verzoeker verweten worden. De Raad merkt op dat verzoeker het element van zijn minderjarigheid en de daaruit voortvloeiende handelingsonbekwaamheid niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, waardoor hij van de gemachtigde van de staatssecretaris niet mag verlangen dat deze daar bij het nemen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing rekening mee zou houden. Ten overvloede toont verzoeker niet aan dat het beginsel van de handelingsonbekwaamheid van minderjarigen dermate verstrekkend is dat het hem onmogelijk zou maken om als minderjarige, al dan niet middels de bijstand van een advocaat, elke verblijfsaanspraken te doen gelden. Het enkele feit dat verzoekers vader hiertoe geen stappen

zette, betekent niet dat de overweging uit de bestreden beslissing dat verzoeker *“nooit eerder een poging ondernam om in België een wettig verblijf te bekommen”* waardoor *“hij zelf verantwoordelijk (is) voor de duur van zijn verblijf in België”* niet correct zou zijn of zou getuigen van een ondeugdelijke feitenvinding.

2.8. Verzoeker meent in een tweede onderdeel van zijn middel dat op het element uit zijn aanvraag dat betrekking heeft op de *“onevenredigheid (...) tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds”* niet geantwoord wordt omdat er nergens melding wordt gemaakt van een belangenafweging. De Raad merkt echter op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de duur van zijn verblijf en dat de elementen van integratie, *“met name dat hij een appartement huurt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd”* in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden en *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* In weerwil van verzoekers beweringen wordt wel degelijk een belangenafweging gemaakt: *“(…) Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* Het feit dat in de bestreden beslissing niet de letterlijke bewoordingen van de aanvraag van verzoeker kunnen worden teruggevonden, betekent niet dat er niet afdoende over de pertinente motieven zou zijn gemotiveerd. De motiveringsplicht houdt immers niet in dat alle door de partijen aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord. Het volstaat dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming wordt betrokken en dat blijkt, minstens op impliciete wijze, waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cf. RvS 27 oktober 2008, nr. 187 361). Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden in zijn stelling dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet te eng zou worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker spreekt over de disproportionaliteit van een ‘gedwongen terugkeer’ dient te worden opgemerkt dat dit niet werd ingeroepen en dat de thans bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inhoudt en geen gedwongen verwijdering omvat.

2.9. Verzoeker oppert in het derde onderdeel van zijn middel dat het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt miskend en dat de elementen van integratie wel degelijk een rol spelen bij het aantonen van buitengewone omstandigheden. Hieromtrent stelt verzoeker dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen *“enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag”*. De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op deze rechtspraak, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat *“De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat hij een appartement huurt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

2.10. Aangaande zijn scholing meent verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element nader had moeten onderzoeken. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker zijn scholing niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen, hoewel hij dit in zijn middel beweert. Daarnaast beweert verzoeker eveneens ten onrechte dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben beperkt tot de stelling dat verzoeker niet langer schoolplichtig is en niet is ingeschreven aan een onderwijsinstelling. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen dat *“Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studenten visum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”* Waar verzoeker stelt dat de scholing vanuit het

oogpunt van een gedwongen terugkeer en het ernstig nadeel dat hij daardoor zou lijden had moeten worden onderzocht, merkt de Raad op dat deze elementen hoogstens in het kader van de 'buitengewone omstandigheden' moeten worden beoordeeld. In de beslissing wordt echter gesteld dat *“scholing van de nu meerderjarige betrokkene (...) geen buitengewone omstandigheid (vormt) daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven”*. Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld binnen zijn ruime beleidsvrijheid.

2.11. In zoverre verzoeker in zijn vijfde middelonderdeel stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd miskend en een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet waar zijn verblijf en integratie in België en de hier opgebouwde banden principieel niet in aanmerking zouden worden genomen omwille van een aanzienlijk verschil in verblijfsduur in enerzijds België en anderzijds zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat dit niet als dusdanig kan worden gelezen in de motieven van de bestreden beslissing. De elementen van integratie in België werden niet weerhouden omdat deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en deze niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag enkel in België kan worden ingediend. Het aanhalen van de verblijfsduur in Marokko houdt verband met de door verzoeker ingeroepen omstandigheid dat hij *“amper nog enig contact (heeft) met zijn land van herkomst”*. Uit niets blijkt dat verweerder een minimale verblijfsduur in België zou vereisen opdat een verblijfsaanvraag ontvankelijk zou kunnen worden verklaard, zoals verzoeker beweert. Verweerder heeft enkel willen aangeven dat verzoeker zich, gelet op een verblijf van zestien jaar in zijn land van herkomst, in het kader van de buitengewone omstandigheden niet kan beperken tot een algemene bewering geen contacten meer te onderhouden met zijn land van herkomst waarop hij kan terugvallen indien hij de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN